

RANJENOST DUŠE

Velikokrat se sprašujemo, kaj se zgodi z dušo, katere telo je umrlo v grozljivih okoliščinah, v najhujših zločinih in podobno. Se lahko duša opomore po nekem tako sprevrženem dejanju?

Ko gre duša v nebo po prestanih najhujših zločinih človeštva, je njena pot vse prej kot nekaj enostavnega. Prihaja do čustvene ranjenosti in motenosti nadaljnjega razvoja duše. V vsakdanjem življenju se srečujemo z marsičim, slišimo na radiu, po tv, ko pa duša sama doživi neko grozodejstvo, pa se ne pobere kar tako.

Najprej gre lahko med izgubljene duše, ostane na zemlji zato, da skuša popraviti krivice, ki so ji bile storjene. A kmalu ji zmanjka moči in si želi vrnitve domov, v svojo hierarhijo in prespati vse zadeve ki ji dajejo travme vsakdanjega življenja. Ko si malo opomore, gre na dolgo pot sprejemanja sama sebe v nežnih občutkih samote in tišine. Ko si opomore in je zrela za vrnitev na zemljo, se ji bližajo spomini na doživete travme, ki si jih nikakor ne želi podoživljati, saj v duši pustijo globoko ranjenost .

Ko se duša utelesi, hrepeni po ljubezni, ki ji ni bila omogočena v prejšnjih življenjih. Poda se na pot sprejemanja samega sebe skozi ozaveščanje Božje volje v vsakem živem bitju. Ko je na poti sprememb v sami sebi, sprejemanju duha enosti in poti v raj, se zgodijo na njej nenadne spremembe v svojem podoživljanju grozot v prejšnjih telesih. Ko se duša zave svoje nove poti, je prepozno za povrnitev starih ran in pride do zavedanja najvišjih vrednot življenja.

Ko se spremenimo v svoji notranjosti, duši obstaja pot v zavedanje svoje odkritosrčnosti in zavedanja samega sebe v najvišjem idealu Božje ljubezni v nas samih. Ko se damo na prvo mesto ozaveščanja samega sebe, skozi Božjo ljubezen, nam ne preostane nič drugega, kot da v svoji notranjosti začutimo blažen mir in notranjo trdnost novim načelom, sprejemanja vsakdana kot priložnost za ozaveščanje svoje nove luči na poti ozaveščanja samega sebe kot Božje bitje.

Ko se spremenimo v svoji notranjosti, skozi ranjenost, ki je bila prej omenjena, ni več poti nazaj v nesrečo samega sebe, ampak le nova pot ki vodi v notranjo ljubezen in sprejemanja samega sebe skozi ozaveščanje vseh travm, ki smo jih podoživeli v svojem otroštvu razvoja naše duše. Ko se zavedamo, da je naša duša ozdravljena kot posledica izravnave dušnega notranjega miru, skaljenega v tisočletni osami vseh podoživljenih travm, znova in znova, se bolezen pojavi kot notranji mir, ki odžene vse strahove na poti ozaveščanja dušne poti, ki vodi v pravo ljubezen.

Ko nas ne razumejo na poti uravnavanja notranjega miru, skozi vse skaljene ideale, nas ljubezen in razumevanje postavlja na pravo pot razumevanja samega sebe in se čutimo poklicane sprejeti Božjo moč v nas samih, ko jo najbolj potrebujemo, takrat ko se začnemo zavedati svoje ranjenosti in najbolj potrebujemo Božjo oporo v nas samih, kajti ko nas ne razumejo, takrat se blaginja izravnave odmika in traja in traja, da se sami začnemo zavedati nepomembnosti subjektivnega mnenja, ki nas postavlja na staro pot travm, ki jih podoživljamo, dokler ni izravnave, ki nam odpre novo pot v blaginjo sprejemanja in razumevanja samega sebe kot del Boga, ki nam kaže pravo pot v osvoboditvi vseh bremen preteklih človeških grozot.

Sandi